

Churros

Jó kérdés, hogy mit keresel itt. Mostanában gyakran felteszed. A kérdést, hogy mit csinálsz Barcelonában. Most éppen a Parc del Turó egyik padján. Nyikorogva halad el egy churros árus kocsija előtted. Lelkesen gesztikulálva kínálja a csemegéjét, mintha valami nélkülözhetetlen táplálékot kínálna. Talán szeretné neked eladni ezt az egész várost, Spanyolországot, az egész történetet, hogy itt vagy. Utálod az édességet. Feléd fordulva is mond egy mondatot. Vagy kettőt, nem nagyon értesz spanyolul. Katalán. Nagyon szeretne valamit, akárcsak te, ebben egy nyelvet beszéltek. Pár perc múlva a homlokát törölgeti szegény ember, az arcán egy csöppnyi szenvedés, észreveszed, hogy neki is sok ez a meleg. Ez volt az álmod, hogy egyszer itt élj, hogy pont annyi jogod legyen itt lenni, mint ennek az árusnak, hogy itt legyél otthon és ne ott. Ahonnan jönni akartál, ahonnan ide ábrándoztad magad. Öt percnyire van innen a konzulátus, rosszul emlékeztél az ügyfélfogadási időre, ezért itt vársz, ebben a parkban, van még időd. Kell az új útleveled a munkavállaláshoz. Gondolkozol, minek neked munkavállalási engedély, egyáltalán minek maradj, ha Juli hazament? Azt mondta, nem a külföld, nem a honvágy a problémája. Hanem az egész, így mondta. Vagyis te. Megpróbáltuk, tette hozzá büszkén, de nem sikerült. Mint egy próbaülékében. Felpróbált, de nem passzoltál hozzá igazán. Biztos más valaki jobban illeszkedik majd. Azt állítod persze, hogy ez téged nem érdekel. Hogy kivel kavar utánad.

Azért üres ez a pad, mert rátűz a Nap, meleg volt már akkor is, amikor ráültél. A régi útleveled a farzsebedben, kicsit kényelmetlen is ahogy ülsz, vajon meg tud olvasni, árt neki a meleg? Behunyod a szemed, a fény felé fordítod az arcod, a szemhéjad mögött kis fekete hernyók, apád, ha itt lenne, biztosan elmagyarázná, hogy azok ártalmatlan törmelékek a szemgödörben. De apád nincs itt, ha nem itt lennél, hanem otthon, akkor sem lenne ott, mert már jó régen elment. Anyádnak meg nem beszélsz ilyesmiről, kirázza a hideg mindenféle rovarról, meg úgy általában az egészségügyi témáktól is. Fel kellene hívnod, ez jut eszedbe. Egy fiúnak az apja vagy az anyja hiányzik jobban? Vajon melyik a normális? Az biztos, hogy nem így egyben, együtt, a szüleid. Ha hiányoznak is, akkor külön-külön.

Az édességáros odébb vonult, a hangja még hallatszik, de innen már nem látszik, takarják a fák. Megfogadod, hogy ha minden simán megy a konzulátuson, akkor veszel egy churrost. Legfeljebb majd odaadod valakinek. De kinek adnád oda? Mióta hazament, Juli már a második férfival posztol közös fotót. Ugyanúgy mosolyog mindegyiken. Mármint ő, a pasik nem annyira, a legújabb például eléggé fapofa.

Mit mondhatnál anyádnak, ha felhívod? Hogy jól bánnak veled, minden rendben, hogy persze, most már minden hivatalos, megvan a munkavállalási engedélyed, most már akármi is lehet belőled. Idekint. Indulnod kell, felveszed a szandáloedat, eddig mezítláb nyújtóztattad a lábaidat. Próbáltad a lábujjaidat belevájni a talajba, mint régen otthon, de nem sikerült. Itt valahogy keményebb a föld. Olyan semmilyen.

Kezedben az iratok, minden rendben ment, újra a parkban vagy. Keresed az árust, hogy megvedd a churrost, közben arra gondolsz, hogy minden nagyon jól van így. Ha lenézel, megtámasztja talpadat a meleg föld. De ez nem az igazi talaj. Az árus kocsijának kerekei nedves csíkot hagynak rajta. A cukorillatú meleg szellő hamar felszárítja majd.